

[Camre]

så vente til næste samling, og så skal vi have en redegørelse, osv. osv.

Jeg vil godt sige, at vi naturligvis tror, at de stoffer, miljøstyrelsen har taget med, er relevante at mærke, men der er i de danske overvejelser indgået den betragtning, at stoffer, som ikke fandtes i Danmark, som ikke anvendtes i Danmark, var det ikke nødvendigt at have med på listen. Der er en del af de 208 stoffer, som ikke bruges i Danmark, så vidt vi har fået oplyst, men det skal ikke være afgørende. Vi ønsker en klar tilkendegivelse af, at hvis stofferne indføres i Danmark, skal de gøres til genstand for mærkning. Derfor mener vi altså, det er nødvendigt at gå videre end de lister, dels arbejdstilsynet, dels miljøstyrelsen har stillet op.

Jeg vil også godt kommentere det forhold, flere af ordførerne har været inde på: at der er tale om fire grupper af stoffer, og at de forskningsmæssige resultater viser noget forskelligt; det er forskellige kriterier, der er lagt til grund for bedømmelsen af farligheden. Nogle havde en bevist farlighed ved visse typer af forsøg, andre ved andre forsøg.

Man vil måske umiddelbart sige: nå ja, men stofferne i gruppe 1 er dem, for hvilke der er helt tilstrækkelige epidemiologiske beviser for en sammenhæng med kræft hos mennesker. Det må være de farligste, og så skulle man tænke sig, at det var dem, EF havde taget op og ville mærke. Men sådan er det ikke. EF har kun taget 7 af de 30 stoffer i den gruppe. Går vi til gruppe 2, har EF taget 3 af 14, og går vi videre til gruppe 3, har EF taget 4 af 49. Endelig har EF i gruppe 4 kun taget 6 stoffer af 115. Vi mener altså, at den mest relevante opstilling, der findes internationalt, er listen fra IARC. Vi er naturligvis indstillet på i udvalget at drøfte, nøjagtigt hvilke afgrænsninger vi skal foretage.

Vi er enige med fru Anne Grete Holmsgård, når hun siger, at mærkningen som sådan ikke skal være selektiv. Det er det, vi selv prøver at give udtryk for. Mærkningen skal være ens, men forskrifterne for, hvordan man imødegår skadevirkningerne, må nødvendigvis være selektive. Det finder vi at der kan foretages en nærmere afvejning af, en nærmere drøftelse af, under udvalgsbehandlingen.

Det har fra nogle af ordførernes side været nævnt, at vi ikke nødvendigvis kommer

så let igennem over for EF med dette. Proceduren, som er omtalt i artikel 100 A i Den Europæiske Fælles Akt, er måske ikke så sikre. Det vil jeg gerne sige er en frygt, som også findes i socialdemokratiet. Det var bl.a. derfor, vi anbefalede et nej til tiltrædelsen af Den Europæiske Fælles Akt; vi følte ikke, at der var betryggende garantier.

Der er lang vej, før vi kan have et minimumsdirektiv på dette område. Det kræver først ratifikation, men derefter, at vi har et nyt direktiv. De gamle direktiver er ikke omfattet af de nye regler.

Vi mener, at ministeren med et beslutningsforslag i hånden, vedtaget i folketinget, har meget større mulighed for at gå til Ministerrådet og bede det pålægge Kommissionen at fremlægge et nyt direktivforslag på området.

Nu kan det næppe finde sin afslutning i indværende folketingssamling, men vi ser frem til, at vi i begyndelsen af den kommende samling, hvor vi agter at genfremsætte forslaget, kan nå frem til en formulering, som tager de hensyn ind, flere ordførere har været inde på, og som vi kan, om jeg så må sige, give den miljøminister, der sidder til den tid, i hånden, således at han står så stærkt som overhovedet muligt.

Vi har megen tillid til den siddende miljøminister, men vi har indtryk af, at der er nogle, der ikke har så stor tillid til ham, som vi har i oppositionen; derfor vil vi da gerne give ministeren noget støtte til, at denne gode sag hurtigst muligt kommer igennem.

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Der var et par spørgsmål.

Fru Tove Lindbo Larsen var inde på spørgsmålet om forhandlingerne med EF. Jeg nævnte i mit indlæg, at jeg har henvendt mig til kommissæren, Clinton Davis, og har insisteret på, at disse forhandlinger fremskyndes. Jeg har netop nu modtaget svar fra kommissæren, som erkender, at det går for langsomt. Der har dog trods alt, gør man opmærksom på, været holdt 6 møder om sagen i 1985. Kommissæren mener dog, at beslutninger fremover vil kunne træffes noget hurtigere, idet mange af de indledende vanskeligheder nu er overstået. Jeg tænker på det arbejde, der er gjort for at finde frem til